

tyske udenrigsministers besvarelse af det omhandlede spørgsmål. Såvidt udenrigsministeriet er underrettet, har drøftelserne mellem den tyske udenrigsminister og det danske medlem af Europa-Parlamentet Ove Fick – som formentlig er det, der henvises til i spørgsmålet, og som også har været omtalt i pressen – bl.a. vedrørt spørgsmål om gyldighed af forordningen om importforanstaltninger over for Sovjetunionen. Der er efter udenrigsministeriets opfattelse intet, der kan begrunde, at den pågældende forordning ikke skulle være gyldig. Et ganske andet spørgsmål er, om Danmark under henvisning til art. 224, der er en undtagelsesbestemmelse, kan undlade at anvende forordningen. Der er i spørgsmålet – ligesom i dele af dagspressen – sket en sammenblanding af disse 2 spørgsmål.

Som det fremgår af besvarelse af udvalgets spørgsmål 6, 7, 15 og 16 af 7. marts, går regeringen ud fra, at Danmark lovligt har kunnet ophøre med at anvende forordningen med hjemmel i art. 224.

Denne opfattelse er baseret på den retsstilling, som er etableret i løbet af 1982, og som kommer klart til udtryk i bemærkninger til lovforslaget om sanktioner mod Argentina.

Spørgsmål 26:

Er situationen for Danmark den, at enten må folketinget vedtage det fremsatte lovforslag eller vi må acceptere, at den i medfør af artikel 113 udstedte forordning gøres gældende i forhold til Danmark også efter 1. marts 1983?

Svar:

Nej. Som det fremgår af svar på spørgsmål 25, var det den tidligere regerings opfattelse, at et medlemsland lovligt kunne ophøre med at anvende en forordning baseret på art. 113 med hjemmel i art. 224. Den nuværende regering følger den således etablerede linje.

Derimod er det rigtigt, at folketinget enten må vedtage det fremsatte lovforslag eller acceptere, at de øvrige medlemslande vil beskyldes Danmark for at have brudt den linje, som den tidligere regering tilsluttede sig ved at indlede importrestriktioner mod USSR.

Spørgsmål 29:

Vil Danmark kunne risikere at blive indklaget for og dømt ved EF-Domstolen på foranledning af f.eks. EF-Kommissionen eller importører af de pågældende varer i andre EF-lande, såfremt lovforslaget ikke gennemføres?

Svar:

Som det fremgår af besvarelsen på spørgsmål 6, 7, 15 og 16 af 7. marts 1983 samt på spørgsmål 18 og 19 af 11. marts 1983, er regeringen gået ud fra, at et medlemsland havde ret til at undlade at anvende forordningen om importforanstaltninger over for USSR ud fra de fortillfælde, som er etableret i 1982, og som tydeligst har fundet udtryk i bemærkningerne i den daværende regerings lovforslag om sanktioner mod Argentina. Der var som bekendt her tale om, at 3 medlemslande – Danmark, Irland og Italien – accepterede en forlængelse af allerede indførte sanktioner men gjorde opmærksom på, at de ikke selv ville anvende forordningen i fremtiden. For Danmarks vedkommende vedtog man en tilsvarende national sanktionslov. Denne sanktionslov trådte imidlertid i kraft senere end forlængelsen af forordningen, således at der også i relation til Danmark opstod et »hul«, jfr. den fungerende udenrigsminister Ivar Nørgaards udtalelser under behandlingen af den pågældende lov, Folketingstidende af 25. maj 1982, sp. 8228. For Irlands og Italiens vedkommende blev der ikke gennemført nogen national lovgivning.

Efter de ovenfor omtalte fortillfælde må regeringen gå ud fra, at der i begge tilfælde har været tale om handlinger, der ikke stred mod Fællesskabsretten. Det harmonerer hermed, at Rådet tog den danske erklæring om at ville ophøre med at anvende forordningen til efterretning uden at have sikkerhed for, at der ville blive gennemført en lov om importrestriktioner over for USSR i Danmark.

Regeringen forventer derfor ikke at blive indklaget for EF-Domstolen.

Såfremt Danmark ikke gennemfører egne sanktioner svarende til Fællesskabets, er der pligt for Danmark til efter retningslinjerne i art. 225 at medvirke til at forhindre en fordrejning af konkurrencevilkårene.

En afvisning af at opfylde denne pligt kunne eventuelt give anledning til et sagsan-